

Από: Ανδρέα Χατζηγεωργίου,

Προς: κ. Δώρο Ιωαννίδη,
Πρόεδρο Π.Δ.Σ.
Φλωρίνης 11, Γρ. 101,
1065 Λευκωσία, Κύπρος.

20 Σεπτεμβρίου 2020

Αξιότιμε Πρόεδρε του Παγκύπριου Δικηγορικού Συλλόγου,

Θέμα: Απουσία αποφάσεων του Διοικητικού Δικαστηρίου Διεθνούς Προστασίας (ΔΔΔΠ)

Αναμένοντας την εγγραφή μου στο Τοπικό και Παγκύπριο Δικηγορικό Σύλλογο, θα ήθελα να φέρω στη προσοχή σας το εξής ζήτημα. Το νεοσύστατο ΔΔΔΠ ξεκίνησε τη λειτουργία του περί τα μέσα Ιουνίου 2019 – δηλαδή εδώ και περίπου 1 χρόνο – εντός ενός χρονικού πλαισίου όπου έχουν εκδοθεί σωρεία δικαστικών αποφάσεων από το υπό το αναφορά Δικαστήριο. Η ανάρτηση των αποφάσεων αυτών όμως δεν έχει μέχρι στιγμής πραγματοποιηθεί, πράγμα το οποίο επιβεβαιώνει το ίδιο το Πρωτοκολλητήριο. Μετά από τηλεφωνική επικοινωνία που είχα με τον Π.Δ.Σ., όπως και με το Τμήμα που είναι αρμόδιο για το Cylaw, έχω παρατηρήσει ότι δεν γνωρίζουν το λόγο για τον οποίο οι αποφάσεις αυτές δεν αναρτώνται, όπως επίσης ούτε πότε και εάν θα αναρτηθούν.

Σε αυτό το σημείο θα ήθελα να επισημάνω ότι η δημοσιοποίηση των δικαστικών αποφάσεων προστατεύεται από την Ευρωπαϊκή Σύμβαση των Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων σαν μέρος του δικαιώματος του κάθε ατόμου στη δίκαιη δίκη (άρθρο 6). Το Ευρωπαϊκό Δικαστήριο Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων (ΕΔΑΔ) από το 1983 (βλ. *Pretto and others v Italy*) επιβεβαίωσε ότι η δημόσια πρόσβαση στις δικαστικές αποφάσεις άπτεται του άρθρου 6(1). Το Δικαστήριο δεν δικαιούται να λειτουργεί μυστικά και, ως εκ τούτου, να εκπίπτει δημόσιας κριτικής – ιδίως όπου οι αποφάσεις του αφορούν ερμηνεία Νόμου. Επίσης, παρόμοιες πρόνοιες προνοούνται και από το άρθρο 30 του Συντάγματος της Κυπριακής Δημοκρατίας, σύμφωνα με το οποίο: ‘αι αποφάσεις των δικαστηρίων δέον να είναι ητιολογημένα και ν’ απαγγέλλονται εν δημοσία συνεδριάσει’. Το ΕΔΑΔ έχει, βεβαίως, διευκρινίσει ότι σημασία δεν έχει η δημόσια απαγγελία των αποφάσεων αλλά η δημόσια προσβασιμότητα τους από το κοινό – και όχι μόνο από τα μέρη (βλ. *Fazliyski v. Bulgaria* 2013). Περαιτέρω, το ΕΔΑΔ έχει κρίνει ότι η υποχρέωση για δημοσιοποίηση των δικαστικών αποφάσεων, στο ευρύτερο κοινό, υφίσταται ακόμη και σε περιπτώσεις όπου η απόφαση έχει δημόσια εν μέρει απαγγελθεί (βλ. *Ryakib Biryukov v. Russia* 2008).

Η **κατ’ εξαίρεση** μη-ανάρτηση των δικαστικών αποφάσεων επιτρέπεται τόσο από το Σύνταγμα της Κυπριακής Δημοκρατίας, όσο και από το ΕΔΑΔ, μόνο σε συγκεκριμένες περιπτώσεις, όπως το συμφέρον της ασφάλειας της Δημοκρατίας ή της συνταγματικής τάξεως ή της δημόσιας τάξεως ή της δημόσιας ασφάλειας ή των δημοσίων ηθών κτλ. Σε καμία περίπτωση όμως η μη-ανάρτηση των δικαστικών αποφάσεων δεν μπορεί και δεν πρέπει να αποτελεί την πρακτική που τα Δικαστήρια θα ακολουθούν και θα εφαρμόζουν. Παρατηρείται, επίσης, ότι το Ανώτατο Δικαστήριο (κατά το στάδιο έφεσης), όπως και το Διοικητικό Δικαστήριο (πριν τη δημιουργία του ΔΔΔΠ), έχουν αναρτήσει αποφάσεις που αφορούν αιτητές ασύλου και υπάρχει πλούσια σχετική νομολογία. Το ίδιο ισχύει και για παρόμοιες αποφάσεις του ΕΔΑΔ. Περαιτέρω, καμία απόφαση ή/και ανακοίνωση, είτε από το ΔΔΔΠ είτε από το Ανώτατο Δικαστήριο δεν έχει εκδοθεί που να δικαιολογεί αυτή την παράληψη. Ούτε το γραφείο του Επιτρόπου Προστασίας

Προσωπικών Δεδομένων, με το οποίο έχω επίσης επικοινωνήσει τηλεφωνικά, έχει εκδώσει οποιαδήποτε σχετική έκθεση ή/και απόφαση.

Επομένως, εάν δεν είναι εφικτό να δοθεί κάποια εξήγηση για αυτή την παράληψη, τότε πιθανόν το ΔΔΔΠ να παραβιάζει συστηματικά το δικαίωμα στη δίκαιη δίκη και οι αποφάσεις του να είναι ακυρώσιμες. Επιπλέον, η πιθανή άγνοια των δικηγόρων για τις πρακτικές που έχει δημιουργήσει το νεοσύστατο αυτό δικαστήριο, ίσως να επηρεάζει σε σημαντικό βαθμό την ικανότητα των δικηγόρων του ιδιωτικού τομέα στο χειρισμό των υποθέσεων τους ενώπιον του ΔΔΔΠ – παραβιάζοντας, πιθανών εν άγνοια τους, τους κανόνες δεοντολογίας και τις υποχρεώσεις τους απέναντι στα άτομα που αντιπροσωπεύουν. Ιδίως αν ληφθεί υπόψη η μείωση στη προθεσμία καταχώρησης προσφυγής ενώπιον του ΔΔΔΠ.

Επιπρόσθετα, αξίζει να σημειωθεί ότι, από την παρούσα παράληψη προκύπτει επίσης μία εύλογη ανισότητα καθότι το Γραφείο του Γενικού Εισαγγελέα, το οποίο χειρίζεται τις εν λόγω υποθέσεις από μέρους της Δημοκρατίας, κυκλοφορεί τις σημαντικές αποφάσεις που εκδίδονται από τα διάφορα Δικαστήρια, συμπεριλαμβανομένου του ΔΔΔΠ, σε όλους τους δικηγόρους της Δημοκρατίας – μία πρακτική η οποία ορθά χρησιμοποιείται και από τα ιδιωτικά γραφεία. Ως εκ τούτου, οι δικηγόροι που εκπροσωπούν την Δημοκρατία είναι καλύτερα ενημερωμένοι και προετοιμασμένοι, δημιουργώντας έτσι μία αισθητή ‘ανισότητα όπλων’ (βλ. σχετικά την απόφαση του ΕΔΑΔ στην υπόθεση *Huber v Switzerland* 1997). Περαιτέρω, πιθανών να υπάρχει ‘ανισότητα όπλων’ όπου Δικαστήριο στην απόφασή του κάνει μνεία σε αποφάσεις οι οποίες δεν έχουν δημοσιοποιηθεί.

Σκοπός της παρούσας επιστολής είναι όπως υποβάλω αίτημα στον Π.Δ.Σ., ως το πλέον αρμόδιο σώμα για την προάσπιση των συμφερόντων των Δικηγόρων, να έρθει σε επαφή με την Δικαστική Αρχή για διερεύνηση του θέματος. Ο Π.Δ.Σ. υποχρεούται να προστατεύει τα δικαιώματα των μελών του, όπως και να βεβαιωθεί ότι όλοι οι δικηγόροι έχουν όλα τα εχέγγυα για να εξασκήσουν το επάγγελμά τους με τον καλύτερο δυνατό τρόπο, πάντα με γνώμονα το συμφέρον του πελάτη και την ορθή απονομή της Δικαιοσύνης.

Πέραν τούτου, και δεδομένης της πιθανής παραβίασης συνταγματικά κατοχυρωμένων ανθρωπίνων δικαιωμάτων, ο Π.Δ.Σ. θα πρέπει να ενημερώσει τα μέλη του και να τα συμβουλέψει όπως συλλογικά αρνηθούν να προωθήσουν υποθέσεις ενώπιον του ΔΔΔΠ μέχρι να ξεκαθαριστεί το εν λόγω ζήτημα. Περαιτέρω, ίσως να είναι απαραίτητο όπως εφεσιβληθούν άμεσα αποφάσεις του ΔΔΔΠ για παραβίαση του δικαιώματος στη δίκαιη δίκη – για να επιτραπεί στο Ανώτατο Δικαστήριο να εξετάσει με αυτό το τρόπο επίσημα και δημόσια τη παράληψη αυτή.

Παρακαλώ όπως το θέμα αυτό θεωρηθεί μείζονος σημασίας και τύχει άμεσου χειρισμού.

Συναδελφικά,
Ανδρέας Χατζηγεωργίου

